

[Rytter.]

Straffeloven. Men saa siger den højtærede Justitsminister: Hvorvidt dette System skal gennemføres ogsaa uden for Straffeloven, bestemmes ved kongelig Anordning. Med andre Ord, dér, hvor det er tvivlsomt, om det bør gennemføres eller ikke, siger vor nuværende demokratiske Justitsminister: Det gennemfører vi uden om Rigsdagen, vi faar Rigsdagens Bemyndigelse til, at det bliver overladt mig, Justitsministeren, som Enevoldsherre og Fører her i Danmark at gennemtvinge det uden for Straffeloven. Det er første Gang her i Landet, at man søger Rigsdagens Bemyndigelse til at give Strafferegler uden for Straffeloven. Det har hidtil været forbeholdt Rigsdagen at give den Slags Love, men den højtærede Justitsminister mener, at Tiden nu er inde til at springe Rigsdagen over og nøjes med en Bemyndigelse fra Rigsdagen, saaledes at det kan ske ved kongelig Anordning. Det er, som sagt, første Gang det sker her i Danmark, og jeg kender ikke noget andet Land, hvor man har turdet foreslaa noget lignende — naar jeg siger: ikke noget andet Land, er det ikke helt rigtigt, jeg maa undtage Diktaturlandene: Rusland, Tyskland og Italien. Men i alle andre Lande er det et Princip, at alt vedrørende Straffelovgivning skal fastsættes af Rigsdagen, ikke af vedkommende Minister. Jeg haaber, at man fra alle demokratiske Partiers Side vil gaa imod, at en saadan Bestemmelse kan træffes ved kongelig Anordning, og til „demokratiske Partier“ henregner jeg største Delen her i Landstinget. Den ærede socialdemokratiske Ordfører kom ikke ind paa denne Bestemmelse, og derfor er der Haab om, at ogsaa han slutter sig til dette.

Jeg gaar saa over til at tale om de andre Kapitler, der indeholder Regler, som jeg maa anse for farlige.

Kapitel 14 handler om Forbrydelser mod den offentlige Myndighed, Kapitel 15 om Forbrydelser mod den offentlige Orden og Fred, og Kapitel 27 handler om Freds- og Ærekrænkelser.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører oplæste en Artikel, der har staaet i Venstrepressen. Jeg synes, det var en glimrende Artikel, jeg kan fuldt ud slutte mig til den: Vi skal staa Vagt om Friheden, vi skal ikke finde os i Urostiftere her i Landet, og kræves der strenge Straffe i den Anledning, maa vi have dem. Det var en virkelig god Artikel, lad os fra alle Sider staa Vagt om Friheden.

Jeg begynder med Kapitel 14: Forbrydelser mod den offentlige Myndighed.

Allerede i § 129 begynder Faren. Man

omtaler ganske abstrakt „Kommissioner og Udvalg“, man tager altsaa nye Begreber med, man udvider det strafbares Omraade. Da Nellemann i Provisorieaarene udstedte sin provisoriske Straffelov, havde han en tilsvarende Paragraf, og Motiverne var nogenlunde de samme som her: Ytringsfriheden skulde begrænses, ikke for at genere Ytringsfriheden, men den abnorme Adgang til at skælde ud skulde fjernes netop for at sikre Ytringsfriheden. Den her foreslaaede Paragraf minder, navnlig naar man tager Motiverne med, i høj Grad om Nellemanns Paragraf. Ser man nærmere efter, viser det sig, at man herefter ogsaa vil kunne ramme sande Meddelelser om Forhandlinger inden for Kommissioner og Udvalg. At der her ved lægges Baand paa Pressen, er ganske klart og til Dels urigtigt. Ministeren vil naturligvis sige ligesom Ordføreren, at der staaar „bevidst usande“, og saa kan der ikke være noget stødende i det; men hvordan kan det under disse Omstændigheder altid slaas fast, at det er „bevidst usande“ Referater? Bliver det ikke nødvendigt at afhøre Manden?

Formanden: Det er § 129 a, det ærede Medlem nu taler om.

Rytter: Ja, det er § 129 a, altsaa den nye Paragraf.

Det er oven i Købet fuldstændig ligegyldigt, om det virker skadeligt eller ej. Hvis der kommer Artikler, som er rent rosende, skal vedkommende, ifald en Meddelelse er „bevidst usand“, kunne straffes. Jeg synes, den højtærede Justitsminister gaar alt for langt, han gaar akkurat lige saa langt, som man gik i Provisorieaarene. Vi kan derfor ikke gaa med til § 129 a. Heller ikke den gamle § 129, 2det Punktum, kan vi gaa med til, det Punktum, der taler ganske almindeligt om Kommissioner og Udvalg. Pressen undergives snærende Baand, baade ved Udvidelsen af den gamle § 129 og ved den nye § 129 a.

Jeg kommer derefter til § 132 a. Ogsaa her gaar den højtærede Justitsminister meget vidt. Paragraffen lyder saaledes:

„Den, der deltager i Fortsættelsen af en Forenings Virksomhed, efter at den foreløbig er forbudt af Regeringen eller opløst ved Dom, straffes med Hæfte eller Fængsel indtil 1 Aar. Den, der efter Forbudet eller Opløsningen indtræder som Medlem i en saadan Forening, straffes med Bøde eller Hæfte.“

Lad os tænke os, at der blev dannet en Forening af Venstremænd rundt omkring